

ZGODNJA DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr. za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 24. mal. serpana 1891.

List 30.

Cvetice iz verta sv. Alojzija.

(Dalje.)

35.

Te Deum laudamus!

Bolezen se je čedalje hujšala. Upanja ni bilo nobenega več, da bi še ozdravil. Strežnik sam mu to naznani, sicer z nekako bojaznijo, ali te bojazni ni bilo treba. Ko stopi tovariš na to v sobo, da vesel vpraša: „Ali si slišal, kakošno veselo novico sem izvedel? Umerl bom — umerl! Pridi, bova skupaj molila *Te Deum laudamus* — zahvalno pesem“. Sv. Alojzij je nekaj dni pred smertjo napovedal, da bode umerl na osmino praznika presv. Telesa. To je večkrat ponavljal.

Ko omenjeni dan pride, se je sv. Alojzij nenavadno dobro počutil. Patri so si mislili: danes pa res ni nevarnosti. Ali on prosi, da naj ga previdijo. Kar berzo ne storé, zaterjuje vnovič, naj ne odlašajo, ker danes ga hoče Bog imeti. Obhajajo ga. Ko mu položi duhovnik sv. popotnico na jezik, zasolzile so se oči okrog stoječim bratom. Potem je vzel slovo od svojih tovarišev. Vsak se je moral skloniti k njemu in ga objeti. Lahko si mislimo žalost njihovo. Ihté poslavljali so se ž njim, katerega so tolikanj ljubili, pri katerem so se toliko lepega učili, kateri je njim bil kakor studenec pobožnosti in gorečnosti. Pater provincijal ga vpraša, kako mu je. — Odgovori: „Gremo — gremo!“ „Kam?“ — „V nebesa!“ Zvečer zapustili so sobo, le eden je ostal pri njem. Nihče ni slutil, da se bodo njegove besede tako hitro spolnile. Strežaj dejal mu je sv. razpelo v roke. Alojzij se je odkril pred Jezusom in vtopil se v njegovo terpljenje. Bilo je proti

polnoči. 20. junija. Želel je, da ga obernejo na drugo stran. To se je zdelo patru, ki mu je stregel, sumljivo, zato pokliče še dva tovariša. Obraz postal je bled, pot mu je stopil na čelo. Očetje prižgô luč in molijo molitve za umirajoče. Alojzij upira oči neprenehoma v križ, vedno bolj k sebi pritiska sv. znamenje, redkeje sope — še en dih — še ena beseda: „Jezus!“ se sliši.... Zaspal je v Gospodu.

36.

Krona sv. Alojzija.

Vesel dan je bil dan smerti sv. Alojzija. Veselil se ga svetnik sam, veselila so se ga nebesa. Kako so ga morali z radostjo sprejeti Marija, angelji varhi, katere je on častil s tolikim zaupanjem. Ene krone je on pričakoval, namreč one v nebesih. Zmeraj je mislil na to plačilo pri Bogu, na-se je čisto pozabil. In kakor se mučenci niso zbali ne meča in ne ognja, kedar so se spomnili na nebesa: tako sv. Alojziju nobeno delo ni bilo pretežko, noben trud prevelik, da je le vedel, da je Bogu dopadljivo, kar namerava storiti. Triindvajset let je bilo njegovega življenja. Ni bilo dolgo, pa vendar koliko dobrih del, koliko svetih misli, koliko zatajevanja, koliko molitve! Takrat je bila setev, zdaj je prišla žetev in žetev je bila obilna! Sam si je nabiral dragocenih biservov za krono, katero mu je večni Sodnik v nebesih pripravil.

Sv. Magdalena Paciška je bila posebna označevalka te nebeške slave sv. Alojzija. Ona je bila nuna. Malo let po smerti svetnikovi je P. Cepari obširno popisoval življenje angeljskega mladenčca. Ta življenjepis je bil letos na novo izdan. Tudi v samostanu, kjer je sv. Magdalena živela, so pridno te bukve prebirali. Nune so se

vnele za česčenje sv. Alojzija. Sv. Magdalena je v zamaknjenji (4. aprila 1606) povedala marsikaj o časti, ki jo vživa sv. Alojzij v nebesih. „V kakošni slavi — pravi — je sv. Alojzij, ta sin sv. Ignacija! Nikdar bi tega ne verjela, ko bi mi Jezus sam tega ne bil pokazal. Zdelo se mi je, kakor bi nobenega svetejšega ne bilo v nebesih. Zaterjujem. Alojzij je velik svetnik. V naši cerkvi imamo svetinje svetnikov, katerih nobeden ni tako visoko povzdignjen. Ko bi mogla ves svet prehoditi in povsod oznanovati, da je sv. Alojzij svetnik in bi mogla na večjo čast božjo vsakemu pokazati slavo njegovo! Alojzij je zdaj tako srečen, ker je bil zmeraj priden, nikdar brez dela. Kedo more dopovedati, koliko ceno ima notranje pobožno življenje! Kar je v srcu je vse drugače vredno, kakor tisto, kar se zunaj vidi. On ni zapiral ušes milosti božji, zato se je povzdignil tako visoko. Sv. Alojzij bil je ob enem mučenec, mučenec za katerega nihče vedel ni. O Bog! kedor tebe prav spozna, ta že s tem veliko terpi, ko vidi, da te ne ljubi tako, kakor bi te rad, in že zavoljo tega je mučenec, ko mora gledati, da ljudje Boga žalijo. Tak mučenik je bil sv. Alojzij“.

Da te besede sv. Magdalene niso bile neresnične, kaže najbolj to, da je Bog temu svetniku lepo krono tudi na zemlji pripravil. Povelečeval ga je z mnogoterimi čudeži. Do leta 1606 je bilo v Kastilijonu znanih 70 čudežev. Umerl je l. 1591. P. Cepari, kateri je, kakor smo prej omenili, prvi popisal njegovo življenje, omenja 206 več ali manj dokazanih in spričanih uslišanj od sv. Alojzija. Dostavimo še, da se je pisalo od njega kmalu po smrti, ko je bilo še vse v spominu in ko so priče mnogoštevilne še živele, ki so sv. Alojzija natanko poznale. Zato je pač jasno, zakaj se je česčenje tega svetnika tako naglo razširilo. Bog ga je častil in ljudje tudi. Ko je njegovo truplo bilo na mertvaškem odru, je vsakdo, kedor je le mogel, hotel kaj vzeti ali odtergati od njega — za spomin si. Nazadnje so morali prav s silo braniti merlica, da se ni godilo onečastenje.

Še mati sv. Alojzija je doživela srečo, da je na stara leta videla na altariji podobo svojega sina. Leta 1606 je bil proglašen za „zveličanega“. O tej priložnosti so bile v Rimu štirinajstdnevne slovesnosti. Povsod je dobil sv. Alojzij častilcev, posebno med mladino. Vedno pogostejše so se čuli glasovi in oglašale se prošnje, da naj se Alojzij prišteje med „svetnike“. Doversil pa je to delo še le papež Benedikt XIII l. 1726. Le-ta je že od mladosti imel posebno spoštovanje do tega svetnika. Gradiva za kanonizacijo bilo je obilo

nabranega in splošno je bilo veselje, ko se je čulo: Alojzij — svetnik! Isti dan bil je za svetnika proglašen tudi sv. Stanislav Kostka. Velike slavnosti so se takrat po širnem svetu veršile na čast sv. Alojziju. Ime njegovo slovelo je čedalje bolj, posebno, ko je bila vpeljana in z mogimi odpustki obdarovana lepa šestnedeljna Alojzijeve pobožnost.

Taka je krona sv. Alojzija! Kakošne bisere smo vpletli v to krono letošnje leto, o tristoletnici smrti njegove, o tem še omenimo nekoliko pozneje. Kedo ve za druge plemenite gospode iz rodu Goncagov? Bili so škofje in kardinali, ali pomerli so in ž njimi vred umerl njihov spomin. Iskali so mnogi časti, in je niso našli. Grad Kastiljone je zdaj razvalina. Kjer se je nekdanj šopirilo bogastvo, zdaj raste osat in germovje. Rodbina Goncaška je zamerzla. Zadnji tega rodu je umerl leta 1807. — bil je v avstrijski službi. Tako mine vse posvetno. Sv. Alojzij pa se je svetu odrekel, zato je zadobil večno slavo.

(Konec nasl.)

Marija Devica in Savlovo spreobrnjenje.

Predno dalje pišem, naj smem verne čitatelje poprositi, da naj bi vsak si izbral enega ukoženega prostomišljaka in ga Mariji priporočal v večkratni molitvi za spreobrnjenje. Zagrizenost namreč je pri marsikterih tolika, da z drugimi pomočki se bo dalo malo opraviti, ali pa nič ne, razun z molitvijo k Bogu na priprošnjo Matere Božje. Zdaj pa k razpravi.

Spreobrnjenje sv. Pavla je velik čudež. Stara izročila pripisujejo to delo Božji milosti vsled molitve sv. Štefana na priprošnjo Matere Božje.

Savla je bil njegov oče v Tarzu naučil šotorje delati: pozneje se je uril v farizejskih naukih v Jeruzalemu.

Savlov oče Simon pa je tudi namerjal enkrat iti na božjo pot v Jeruzalem. Ravno na praznik šotorjev se je bil v Jeruzalem namenil tkavec robe za šotorje, Simon s svojo ženo Rebeko. „Čutim“, je rekel, „da se moji dnevi h koncu nagibajo, in rad bi še enkrat molil s svojimi brati v tempeljnu, predno se ločim s tega sveta“. Tudi se je nadjal, da tam bo našel svojega ljubljenega Savla: sej toliko je že slišal, kako učen je ta njegov sin in v koliki slavi pri judih.

Želje, Savla videti v svetem mestu, imela je tudi Lija, hči judovskega tergovca v Tarzu, in prišla je Rebeko prosit, da naj bi smela tudi ona pod njenim in njenega moža varstvom potovati v Jeruzalemu. Rebeka ji dovoli.

Še z nekterimi drugimi judi tedaj odrinejo iz Tarza proti Jeruzalemu. Popotvaje se gre skozi Damask. Tukaj je ostal Simon pri svojem sorodniku Jonu, možu, ki je silovito gorel za judovsko šego in postavo. Pridruži se potnikom še Jonov sin Josua, in potuje z njimi v Jeruzalem.

Simon ondi ni našel sina Savla: bil ga je veliki svet zopet nekam poslal; noben človek ni vedel, kam je odšel, in kdaj bi se povernil.

Prazniki so minuli. Simon ni hotel, da bi s svojim pritežnim popotvanjem ne dosegel tudi drugega namena, in ostal je torej še precej časa v Jeruzalemu. Minul je teden za tednom, Savla le ni. Josua se je moral verniti v Damask, tudi Simon, — če tudi ne rad — je mislil, da bo treba odriniti, pa zbolel je. Že od praznikov je gospodovala v mestu bolezen, ki sicer ni hudo divjala, pa je vendar mnoge spravila v posteljo, marsiktere celo končala. Med temi bil je tudi Simon: potne pritežnosti, tolika dalja — in hrepeneče pričakovanje sina — to ga je tako zdelalo, da boleznini ni mogel premagati.

Jokajoči ste stali pri umirajočem starčku, kar pripelje hišni gospodar nekega moža, kateri je prišel k žalujočima kakor tolažilni angelj. Bil je sv. Peter, ki je z drugimi apostelji bival še v Jeruzalemu in je oznanoval zapoved zveličanja judom in poganom, kakor je imel povelje od Gospoda, namreč, obiskovati bolnike. Šatorovec Simon je poslednje dni svojega življenja imel še veliko srečo, da je iz ust aposteljev spoznal Njega, ki je zveličanje bolnikov, luč, pot in resnica, in bližnja smert, o kateri marsikom še luč posveti, ki jo je v življenju preziral, in ga še poslednjikrat opominja, ta luč je tudi njemu teknila v večno življenje. Zaspal je v veri na Zveličarja, in za Rebeko in Lijo je bilo naj slajše tolažilo o zgubi moža in varha v tem, da je sprejel sv. evangelij in bil kerščen v imenu trojedinega Boga.

Rebeka in Lija nastopite potem pot proti domu. V Damasku ste se zopet nastavili pri Jonu, kateri je z ravnoserčno žalostjo zaslišal, da je umerl njegov svojec Simon, hudo pa se je razjezil, ko je zvedel, da obe ženi ste sprejeli kerščansko vero. Ne manj razdražen je bil njegov sin Josua, in jel kričati nad njo, rekoč: „Kako sramoto nakopuješ, neumna mati, na glavo svojega verlega sina! Sej ravno vračavši se z Jeruzalema tu-le sem slišal praviti, s koliko gorečnostjo Savel preganja družnike Galilejčeve, in koliko ljubezen si je s tem pridobil pri ljudstvu, ter se nadja v kratkem biti družbenik velikega svetovalestva, in ti, nesrečna, si se dala premotiti, ter si zapustila ta visoki svet in Mojzesovo postavo!“

Ne dá se dopovedati, kolika britkost je prešinovala Rebeko in Lijo pri tem pretresljivem naznanilu. Vsi v solzah sedeli ste v svoji nočni sobici, premišljevali na vse strani, kaj bi bilo storiti, da bi Savla sina, znanca, zavrnili s poti pogubljenja. Vse premišljevanje nič ne izda; veržete se na kolena in molite pregoreče za razsvitljenje. Neutegoma Rebeka plane po konci. „Lija“, reče ginjena, „Gospod mi je navdal misel. Spominjam se, da v Jeruzalemu so žene, ki so bile z nami v tempeljnem preddvoru, govorile, da tam še živi Marija, Jezusova mati, in ena izmed njih je pripovedovala, da nji sami pri njenem ženitvanji v Kani Galileji pred osem leti, je ravno ta Marija s priprošnjo pri svojem Sinu pomagala iz velike zadrege. Po koncu, Lija, vernive se v Jeruzalem nazaj, poiskati milostno, dobrotno gospo: morebiti jo naklonive, da Savlu pri svojem Sinu sprosi odvernjenje od hudobnih potov“.

Lija, vsa užaljena in trudna, se je prestrašila te misli, da bi še enkrat prehodila težavno pot iz Damaska v Jeruzalem. Toda bridkostno materno serce je prosilo le toliko živo in goreče: delala ji je Rebeka upanje, da utegneta Savla samega dobiti v Jeruzalemu, in to tako verjetno, da se je Lija po nekotikem pomišljevanji odmenila, da jo hoče spremljati.

Prihodnje jutro ste bili že spet na potu proti sijonskemu mestu. —

Rebeka in Lija našli ste blaženo Mater Gospodovo na homcu Sijonu, v hiši sv. Janeza evangelista. Ko ugledate prečastljivo Devico, bile ste jako globoko gineni, da se zjokate in ko bi trenil, ste pred njo na kolenih. „Mati mojega Gospoda in Zveličarja“, kliče Rebeka, glej tukaj mater, ktere sin je na potu, da bi spoznovalce Jezusove preganjal! Ne zase, ampak za njegovo dušo, sej tudi zanjo je umerl Gospod, te prepozižno prosim: prosi svojega Sina za mojega Savla, da ga razsvetli z lučjo prečudne vere, katero je On na svet prinesel!“ In Marija je smehljaše prošnji priterdila v sladki milosti, — to smehljanje pa je tako terdno zaupljivost vlilo v serci obeh bridkostnih žensk, da ste se potolaženi vernili.

Skorej se niste upali po Savlu prašati v mestu. Pravili so jima le, da je na potu v Damask in ima nalogo od velikega sveta, da naj tudi tam gori preganja Galilejčeve družbenike.

Tje gori tedaj ste se zopet napotili, berž ko je bilo mogoče: toda za njuno serčno hrepeneje se je pot vse prepočasno odsedala. Pa vendar, kako z vse bolj lahkim srcem ste zdaj popotvali! Kako ste bili potolaženi! Kako zveličaven mir jima je serce napolnoval!

V Damasku ne veste, kam bi se djale, da dobite kako spodobno gostišče, ker k Jonu se niste hotle več verniti. Sklenili ste torej na prvo podati se v shodnico in previdnosti Božji zročiti, kamor jima odkaže.

Stopite tedaj v shodnico (sinagogo). Zdaj pa naj si vsak misli, kakšen vesel strah — bi djal — je ti ženski prešinil, kajti: zagledali ste Savla na leci, ko je z ognjeno gorečnostjo oznanoval Jezusa križanega! Pričakale ste, da je prišel iz dvorane, neznansko ginjeni pokleknete in poljubujete rob njegovega oblačila. Savel spozná svojo mater. Z Lijo vred je bila peljana v malo množico kristijanov, ki so se bili že nabrali v Damasku. Govorili so o prečudnem Savlovem spreobrnjenju, ktero se je bilo zgodilo ravno tisti dan, ko ste bili Rebecka in Lija pri Mariji v Jeruzalemu, in Lija sama je naznanila, da čisto brez vsacega dvoma je Marija to storila, da se je zagrizeni sovražnik kristjanov tako nepričakovano spremenil iz Savla v Pavla, izvoljeno posodo Gospodovo.

Lija je živela čisto natihoma v mali kerščanski občini, pričakovajoč časa, da se je mogla brez nevarnosti verniti domu. Pavel pa je o vsaki priliki se prikazal v damaški sinagogi, ter je oznanoval in dokazoval, da je Jezus Sin Božji in obljubljeni Odrešenik.

Josua, ki je poprej ves gorel hvale in obćudovanja za preganjavca Savla, je pa zdaj kar kipel divjega sovraštva do njega, bil je duša zakletve, ki je vstala med judi proti temu možu božjemu. Vender kristjani so še o pravem času zvedeli sovražno kovarstvo in so pripomogli svojemu učenjaku Savlu, da je bežal v Arabijo. Tam se je v tihi samoti pripravljaj tri leta k nastopu svojega apostolstva, in ko je pretekla čas, je na prvo v Jeruzalemu dajal spričevanje Jezusu Kristusu. Potem se je vernil v svojo domačijo Tarz, je tudi ondi oznanoval sv. evangelij in Lijo je posvetil za dijakoniso svete Cerkve.

Savel je bil srednje velikosti, duh mu je bil bister in silovit, srce izverstno dobro, koperneće po višjih dobrotah, pravost brez madeža, obhod z bližnjim pohleven, krotak in privabljev.

Priporočil sem v začetku tega spisa, naj bi si sleherni blazih čitateljev izvolil posebej kacega „Savla“, kacega prostomišljaka (jaz imam že svojega) in naj ga posebej vsak dan v molitvi priporočal, da bi se v „Pavla“ spreobrnjal. — Priporočaj naj ga Naši ljubi Gospej presv. Serca, da bi se omečil in ne pogubil samega sebe in družih predrazlih nam Slovencev. Priporočeno pa bodi tudi „liberalcem“ samim, da naj začno moliti tudi sami zase, da bi si sprosili pokoro in s tem večno domovino — ti ubogi „erebrezdomovinci!“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Stanje v Marijanišču.) Družba je 19. jul. obhajala god sv. Vincencija Pavlj. Zjutraj ob 7ih je bila v kapeli v Marijanišču sv. maša in med mašo skupno sv. Obhajilo družbenikov. V govoru je g. vodja dr. Lampe pojasnoval dogodbe iz življenja sv. Vincencija udom in mnogim drugim poslušavcem.

III. občni zbor družbe sv. Vincencija je bil zvečer ob 6ih v Marijanišču. Predsednik milostni gospod prošt dr. Anton Jarc so priserčno pozdravili obilno število delavnih udov obeh konferencij ter so omenili mnogih del kerščanske ljubezni sv. Vincencija, ki jih je, dasiravno brez premoženja, z zaupanjem v Boga začel in srečno doverševal. Enako zaupanje v Boga morajo tudi imeti družbani sv. Vincencija, ki je njihov priprošnjik in začetnik. Omenili so tudi o godu Matere Božje, ki se imenuje „Pomoč kristijanov“, in je varhinja cerkvice in marijanišča, ktero so 24. velicega travna počastili prevzvišeni gospod knezoškof s svojo pričujočnostjo in so opravili v posebno ozališani cerkvi daritev sv. maše. Omenili so še v daljnem govoru srečne vernitve g. dr. Franceta Lampeta iz svete dežele, potrebne naprave kopališča v Marijanišču in čezdalje večje potrebe za razširjanje marijaniškega poslopja v prihodnjem letu.

Na to je povdarjal predsednik prve konferencije sv. Nikolaja, preč. g. kanonik Andrej Zamejic, da delavni družbani sv. Vincencija ne smejo čakati, da bi jim dobrotniki, kakor kristijani prvih kerščanskih časov, darov na dom prinašali, ampak se morajo ponizati in milih darov za uboge prositi po hišah, kakor je storil sv. Alojzij, ko je bila lakota in kužna bolezen v Rimu l. 1500. in 1591, in so 3 papeži v enem letu umerli in družih ljudi okolo 60.000. Jezusova družba je dajala vsak dan hrano 600 ubogim. In sv. Alojzij je zanje prosil od hiše do hiše po rimskem mestu, prav v duhu ta čas še le 15 let starega sv. Vincencija Pavlj. Tudi ni jenjal vikših prositi dovoljenja, da je smel hoditi v bolnišnico streč kužnim bolnikom. Gredeč v bolnišnico dobi kužnega bolnika na cesti. In slabotnemu Alojziju da ljubezen do Jezusa, ki mu je bil ubogi siromak, tako moč, da ga na ramo zadene in nese v bolnišnico.

G. dr. Fr. Lampe, vodnik Marijanišča, je potem poročal o napredovanju učencev, ki je vse hvale vredno, dasiravno se je učenje zaradi očesne bolezni tri mesce pozneje začelo. Zaradi mnogih učencev se bo šola v prihodnje razširila v trirazredno.

Zbor je poslednjič še izrekel zahvalo g. dr. Fr. Lampetu, šolskim sestram in g. Frideriku plem. Lašanu za trud in vspešno delovanje v sirotišnici, P. Severinu za podučevanje v petji, S. Rafaeli prednici še prav posebej za gorečnost, s katero je vadila učence za prelepo igro: „Sv. Alojzij Gončaski“.

Domačo šolo je obiskovalo 120 učencev, 7 pa jih je bilo v gimnaziji, ki so vsi splošno dobro zveršili dotične šole, tedaj je bilo vse mladine v Marijanišču njih 127.

Naprava je v resnici koristna mestu in vsi deželi, vredna, da bi jo dobrotniki zelo podpirali z denarnemu in drugotnimi pomočki. Mesto se smé srečno šteti, da ima to napravo za sirotinsko mladino, ktere je zmeraj več in več, ter se povsod za take reve pomoč išče. Gospodje odgojitelji pa redov-

nice, ki se pečajo z odgojo teh otrok, ki bi sicer utegnili biti nadloga človeštva, so vse podpore in priznanja vredni od dotičnih vradnij.

Nase slovstvo. (Nova knjiga: „Duša spokorna“.) Drugi natis znane knjige, v prvem natisu pod naslovom „Dušna pomoč za zdrave in bolne, grešnike in pravične“, sedaj v drugem natisu pod naslovom „Duša spokorna“, ali hrepeneča po spokornosti, je ravno kar prišla na svetlo in je na prodaj v katoliški bukvarni. Naslov je sedaj zato predelan, ker so štiri knjige: „Dušne pomoči“. Pričujoča je poprejšnja tretja knjiga. Da se lažje razloči od drugih treh, ima sedaj drugačen naslov. Imenuje se pa zato „Duša spokorna“, ker je bila z namenom sestavljena, da bi služila tistim kristjanom v pomoč, kateri želijo grehu, kteremu so bili morebiti dosedaj vdani, slovo dati in se v prihodnje za grehu nasprotno čednost prizadevati. V prigovorih do duše kristijanske je popisana ostudnost, škodljivost in hudobija greha, pa so ji tudi naznanjeni pripomočki, kako greh z božjo pomočjo zapustiti. Naj navadnejši grehi, ki se torej najpogostejši doprinašajo, so popisani; pa tudi pomankljivost najpotrebnejših čednosti in pomočki, taistih si pridobiti, so v knjigi prav poljudno naznanjeni.

Upati je, da na prošnjo Marije prečiste Device, in sv. Jožefa, kterima je knjiga darovana, bo blagoslov trojedinega Boga prišel čez njo, in da bo pomagala marsikteremu bolnemu ali zdravemu, pravičnemu ali grešniku, greh močnejše sovražiti, ga obžalovati in zapustiti, ako mu vest očita, da je dosedaj morebiti z njim svojega dobrotllivega Boga žalil.

Pervi natis imenovane knjige je leta 1879 prišel na svetlo in v malo letih je bil popolnoma razprodan. Ker je bilo pogosto popraševanje po nji, posebno od oseb, ktere se veliko prizadevajo za spreobrnjenje grešnikov, zato je bila sedaj v drugič natisnjena. Kdor jo kupi, koristi prvič sebi, potem pa tudi pomoč podeli „Vincencijevi družbi v Ljubljani“, ktera se tedaj prav mnogo trudi za dobro izrejo ubozih sirot v Marijanišču. Vincencijeva družba je namreč drugi natis prevzela in ona ima ves čisti znesek prodanih knjig. Zunanja oblika knjige je popolno enaka vsim trem drugim knjigam „Dušne pomoči“. Stane v usnji vezana 1 gld. 25 kr.

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim. (Dalje.) Pred dvojnim vvhodom v presv. hišico stoji po jeden stražar z golim mečem, da se red vzderžuje. Jeden verno ljudstvo dopušča noter, na drugi nasprotni strani ga drugi stražar, izpušča venj. To pa le onda, kadar je mnogo ljudstva in stiska. V polnem mraku šla sva na prenočišče k pošteni družini blizo bazilike.

12. oktobra greva zgodaj pred dnevom v presv. hišico. Bila sva pri mnogih sv. mašah. Med prvo sv. mašo prejel sem Njega, ki se je tū v tej sv. hišici v brezmadežnem deviškem telesu Marije Device po svtem Duhu včlovečil in je Bog postal človek. — Kar ni — bil je postal, — in kar je od vekov bil, je vekomaj ostal. Bil je Bog — a postal je človek, kar preje ni bil. — Človek je — a ostane Bog — Bog-človek za vselej. Vse to je veliko in skrivnostno čudo Božje. Ali nadangelj Gabriel je na vprašanje Device Marije: „Kako se bode to zgodilo, ker ne poznam moža“, odgovoril: „Sveti Duh bode došel v tē in moč Najvišjega te bode obsenčila, zategavoljo bode Sveto, iz tebe rojeno, imenovano Sin Najvišjega

itd., pristavil pa je: „Vedi, da pri Bogu ni nemogoča nobena reč“. Te poslednje besede so meni neomahljiva podpora pri verovanji vseh Božjih neumljivih in nezapopadljivih istin in skrivnosti naše sv. vere.

Predragi! Trenutkov o sv. obhajilu v presv. hišici Marijini in čutov duše in serca ni mogoče dopovedati niti opisati. Mislite si: Na onem mestu in v oni stanici, v kateri je blažena Devica Marija bivala; — v kateri je presv. Devica pervipot prejela v svoje deviško telo Njega, ki je vstvaril nebo in zemljo; hišica, v kateri je bival Bog-človek, Kristus Jezus s svojo deviško Materjo in njenim čistim ženinom sv. Jožefom, rednikom svojim, naj več časa na zemlji.

Kako velika razlika med menoj in Marijo Devico! — Kakšna in kako pripravljena je Ona tukaj prejela Najsvetejšega v svoje deviško, z nikakim grešnim madežem oskrunjeno dušo in telo. S koliko živo vero, upanjem in ljubeznijo: s koliko ponižnostjo in družimi lepimi in svetimi krepostmi; s kolikim svetim hrepenenjem in spoštovanjem — ga je ona tū prejela. — Jaz ubogi in mnogo onaležani grešnik sem prejel istega Najsvetejšega in na istem kraju, v isti sobici, kakor ga je prejela presv. Devica Marija prvi pot iz nebes. —

Ako so stermé se čudili serafini in kerubini in vsi drugi kori angeljev, ljubezni in ponižanju Boga-Sinu Božjega, ko je stopil iz veličastva nebeškega v prosto in ubožno to stanico. Koliko bolj stermé so gledali, ko se je isti Najsvetejši in Najvišji podal z dušo in s telesom, s kervjo in mesom, z Božjo in človeško naturo, bistveno pod podobo kruha; kamo? V telo in dušo grešnega, slabega človeka, z grehi mnogopot oskrunjenega siromaka v krepostih in pobožnosti! V svoji nevrednosti in spoznanju pomankljivosti vsega dobrega, ob enem pa toliko zlé, nečednega in pregrešnega, potopil sem se k nogam milega Jezusa in v ljubijoči, sveti, čisti in milostni serci Jezusa in Marije. Solze kesanja in hvaležnosti so se mi alivale iz očes na sv. tla Marijine hišice.

Ponižnega in skesanega serca, o Gospod, ne bodeš zaverget. Ti pa, o preljubljena Božja in naša Mati, Devica Marija, Ti pribežališče grešnikov, spros mi milost pri Jezusu, odpuščanje zaradi moje nevrednosti in pregrešnosti. Zahvali in ljubi za mene in namesto mene Jezusa! —

Ob 10. uri bila je slovesna sv. maša v presv. hišici; tako je vsaki dan.

Večino časa dopoldne bivala sva v presv. hišici. Osobito rad sem bival pri sv. ognjišču Božje sv. Družine in na klečalu, na mestu, kjer je presv. Devica Marija molitve opravljala. To molitveno klečalo je malo proč od sv. ognjišča pri desni steni.

Opoldne podala sva si nekoliko telesne hrane. Ogledala sva krasni terg pred baziliko. Ta terg je podolgovati četverovogelnik. Na sredinji terga je umeten in krasen studenec s kipovi človeške in živalske podobe, voda teče iz njega v umetno marmornato obgrajeno jezerce. Na jugo-vzhodnjem koncu terga se dviga veličastna bazilika z velekrasnim svojim pročeljem, licem, proti tergu obrnjenim. Pred trojnim vvhodom v baziliko je vzvišen prostor, na kterega iz terga vodijo lepe kamenite stopnice iz treh strani. Na vzhodnji in severni strani obdaja terg velikanska cerkvena palača, v kateri je biskupski dvor, kanoniška stanovanja, samostan oo. frančiškanov konventualov, ki so apostoljski spovedniki v loreški baziliki, sa-

mostan kapucinski in stanovanja družih svečnikov. Veličastna in ogromna palača ima na strani terga lepe, velike in visoke trinadstropne hodišča, mostovže, tar galerije. Večno stran obdajajo terg sperva zasebne visoke hiše, potem pa veliko in visoko poslopje, bivši: „Collegio Illirico“, vstav ilirsko-slavenski. Napis še nosi, ali ilirio — slavenci niso več v njem, nego mlada prosto-grabeča Italija. Popoldne bivala sva v presv. hišici Marijini. Opravljajoča molitve in sv. pre-mišljevanje.

Po vsakdanji večernici v presv. hišici, kakor sem že včeraj omenil, sva v baziliki obiskovala svetišča. V kapeli na levo stran velike prezbitarije je oltar oznanjenja Device Marije, v tej kapeli je sedež družbe presv. hišice Marijine.

Častito družbo vstanovil je milostni biskup združenih biskupij Loreto in Rekanati, Tomaž Gallucci, dne 27. majnika, leta 1883. Sveti Oče Leon XIII sodelili po kratkem pismu, „Breve“, obilnih odpustkov 3. julija l. 1883. Dolžnosti družbene so prav lahke; družega ni, kakor vsaki dan trikrat, po cerkvenem običaju obmoliti angeljevo pozdravljenje, to pak je že tako vsaki pravi kristijan dolžen storiti, po na-menu družbe vredno prejeti sv. zakrameota, sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa 25. sušca (marija) v praznik oznanjenja Device Marije in učlovečenja B. in 10. grudna v praznik čudežnega prenesenja sv. hišice Marijine. Komur ne bilo mogoče ta dva praznika, zamore to storiti v devetdnevnicu prej, ali v osmini po teh dveh praznikih; vse omenjene dni so popolni odpustki za ude družbe sv. hišice Marijine.

(Dalje nast.)

Iz Amerike. Red Lake, Minn. (In. Miskwagami-Sagaigon) dne. 10. junija 1891. (Dalje.) Ti Indijani so se bili toraj polagoma naselili tu okrog jezera; največ jih biva tukaj okoli agenture, na južni strani jezera. Na severni strani prvega jezera jih je kakih 300, — skoraj še vsi ajdje, ki nočejo nič slišati od sv. katoliške vere. To so oni, ktere je bil šel ranjki Lovro Lavtižar obiskat 3. dec. 1858 ko je domú gredé na ledu opešal in po noči zmerznil. — Zopet drugi na tej rezervaciji so kakih 70 milj od naše agenture proti zahodu. Indijani pravijo temu kraju Ningitawitigweisang, to se pravi: kraj, kjer se reka razdeli; tam so namreč Phief River iztaka v Red Lake River. Naseljenih je tam 30 družin, katoličani so se še-le lanske leto tje naselili in mislijo tamkaj več polja obdelovati, ker zemlja jp precej rodovitna. —

V celi Minnesoti je zdaj še nekaj čez 7 tisoč Indijanov, ti so razkropljeni po raznih rezervacijah, n. pr. White Earth, Leech-Lake, Winnibigoshish, Cass-Lake, Gernillion Lake itd. Za vse te Očipvene nas je samo 5 duhovnov: preč. g. general vikar Jož. Buh v Touweru pri Laku Vernillion; čast. g. o. Kasimir O. S. F. v Superiu (Wis.), ki obiskuje Indijane v Cloquetu, čast. o. Alojzij Hermand O. S. B. v White Earth-u; čast. o. Tomaž Bergerding O. S. B. tukaj, in jaz. — Indijani pri Mille-Laku, kjer so g. Pirc misijonarili že leta 1853, se bodo vsi preselili na White Earth — rezervacijo, toraj zdaj vsi Indijani v Minnesoti spadajo v našo novo škofijo „Duluth“.

P. Simon Lampe O. S. B.

Razgled po svetu.

Dunaj. Konservativni oddelik v državnem zboru ima tri ločine, ki so v nekterih zadevah nekoliko narazen. Levičarji se tega močno veselijo, in škodoželjni judovski časniki to reč radi povdarjajo in si iz tega marsikaj obetajo za svojo stranko. Trinajstega t. m. pa so jim konservativci to veselje precej okisali; v skupni seji so namreč konservativci izrekli, da vsi trije razdelki pod prvosedstvom grofa Hohenwarta hočejo nepretresljivo skupaj deržati. —

Levičarji se Hohenwarta tako bojé, da njihova majka judovska „Neue Fr. Presse“ celo svetuje, naj Hohenwarta pošljejo v gosposko zbornico, misleč, da potlej bode konservativni klub razpadel. Ali ni to prismodarija?

Deržavni zbor je 16. t. m. dokončal sedanje zasedanje, zborovavši dobre tri mesce. Izmed 60 vlad-nih predlogov je bilo sprejetih 42. Družih predlogov je bilo 131, ter zmed njih sprejetih 25, 41 je izročenih odsekom, 65 jih še ni prišlo v razgovor. Povprašanj (interpelacij) do ministrov itd. ni bilo nič manj kot 117, pa šele na 43 njih je dan odgovor.

Izpostava sv. obleke v Treviru. Kakor je že znano, se hrani v Treviru na Nemškem tista obleka, ktero je nosil Bog in Odrešenik ob času svojega zemeljskega življenja in za ktero so žrebali pod križem na Golgati vojaki, ter se ta obleka izpostavlja od časa do časa v občno češčenje.

Ker od l. 1844 take očitne izpostave, ali bolje rečeno, češčenja ni bilo, izrekla se je pri občnem zboru nemških katoličanov v Treviru l. 1887 želja po tej izpostavi in sprejela se je s splošno navdušenostjo. Visokočastiti višji pastir dr. Baum je takrat odgovoril: „Prihodnost ni v roki kacega človeka: dozda je Bog sam določeval trenutek;“ s tem je hotel reči, ker namen te izpostave ni drugi in tudi biti ne smé, kot pospeševanje božje časti in človeškega blagra, da bode Bog sam določil dan in uro, če mu je tako češčenje prijetno. Prvega rožnika t. l. spisal je isti preč. škof pastirski list ter razložil: 1. zakaj da bode izpostava; 2. zakaj ravno zdaj; 3. kaj da naj bo sad te svečanosti in 4. kaj nam je verovati gledé pravosti te svetinje.

Kar se prve točke tiče, pravi:

Od nekaj bila je navada, častiti v cerkvi ostanke svetnikov. Njih umerjoče truplo, reči, ktere so rabili, bile so kristjanom vedno dražje ko zlato in srebro. Sej je človeški naravi prirojeno, hraniti z največjo ljubeznijo reči, ktere so bile lastnina dragih nam oseb. Ko je nadalje Bog delal po takih ostankih svetnikov čudeže, je budit in poterjeval sam njih češčenje. Zgodovina apostelnov nam pripoveduje, da ljudje so polagali potne rutice in pasove sv. Pavla na bolnike; s tem pokladanjem so se bolniki zdravili in hudi duhovi so bežali. (Act. 19, 12.) Kristusova cerkev, ki je „steber in temelj resnice,“ je zatorej vedno odobrala, da se skazujejo ostankom svetnikov posebne počeščenja, ter se je slovesno za to izrekla v cerkvenem zboru Trienškem, da je ta raba vernikom dopuščena in koristna. (Sess. 25. de Invocat. Sanct.)

Če je pa hvalevredno in koristno, častiti ostanke svetnikov, ker so ti skazovali junaške čednosti kot orodje sv. Duha po milosti našega Odrešenika Jezusa Kristusa, ter si pridobili večno krono; se gotovo

spodobi veliko večja čast onim rečém, ktere je nosil naš Odrešenik sam in ktere so bile posvečene s tem, da so bile v dotikovani z njegovim presvetim telesom. Jasli, v katerih je včlovečeni Bog ležal, ple-nice ktere so obdajale njegovo nedolžno telo, obleka, ktero je nosil, steber, ki je bil okropljen z njegovo sveto kervjo, ternjeva krona, ktera je prebadala njegovo sveto glavo, žebli, s kterimi je bil na križ pribit, križ sam, na katerega deblu se je daroval kot spravi-dar za pogreznjeno človeštvo, vse to je bilo vselej v največi časti.

Primerno piše o tem škof družega stoletja, Jona Orleanski (Jonas Aurelian, de cultu Imagin. I. II. Migne, Patr. lat. t. 106, col. 342.): „Ne molimo križa, ampak Njega, ki je s križem razdjal kraljestvo smerti... Če poljubimo križ, se to ne zgodi zavoljo lesa, ampak veliko bolj iz ljubézni do Njega, ki nam je zopet podelil, kar smo zgubili z drevesom v pa-radižu. Vsa čast, ktero skazujemo križu, izvira iz ljubezni in spoštovanja, ktero smo dolžni Njemu, ki je na križu visel“.

Res nam je zapustil Gospod v svoji ljubezni še veliko večje reči, kakor ostanke svetnikov, kakor svojo lastno obleko; pred vsem nam je zapustil svete zakramente, kteri nam podeljujejo zasluge njegovega terpljenja in njegove smerti. V skrivnosti sv. Obhajila imamo v podobi kruha celo Božjega Sina samega s telesom in z dušo, z božjo in človeško naturo. Ker pa opazujemo te čudeže vsegamogočnosti vsak dan, treba nam je včasih izvanredne spodbude, in ta se nam daje s prazniki svetnikov in njih ostankov; tako spodbudo nam naj posreduje tudi v posebni meri pogled svete suknje.

Ktero kristijansko serce bi pač zamoglo ostati malomarno pred ostankom, ki tako živo spominja na življenje in djanje Odrešenikovo tu na zemlji. To obleko nosil je Sin Božji na svojem popotvanji po palestinskih mestih in tergih, pot njegov jo je močil in napojena je bila z Njegovo dragoceno kervjo. Po-božno ljudstvo, ki je sledilo oznanovalcu veselega zveličanja, velikemu čudodelniku, božjemu tolažniku na vsih potih s serčno ljubeznijo in pobožnostjo, skušalo se je le robu te obleke dotakniti s trdnim zaupanjem, s tem so oprostili vsega terpljenja in vseh slabosti. Čudežna moč izhajala je iz te obleke, kakor je dejala žena pred vso množico, ko je bila svoje dolgoletne bolezni naenkrat oproščena.

(Konec nasl.)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec avgust (veliki serpan).

a) Glavni namen:

Družbinski ali socialni mir.

b) Posebni nameni:

1. S. Petra verige. Ta in vsak dan meseca vse naznanjene, pa še ne zaznamovane ali nenadne zadeve. 42. glavna skupščina nemških katolikov.

2. Porcijunkula. S. Alfonz Ligvorijan. Duh molitve. Redemptoristi. Dobljenje odpustka. Pomoč v mučnem dušnem terpljenju.

3. Najdenje sv. Štefana. Dijaške in učiteljske duhovne vaje. Podpora dobrih časopisov. Nesrečneži.

4. S. Dominik. Red dominikancev. Pospešitelji mo-litvenega apostoljstva. Katoliška univerza v Frajburgu.

5. S. Marija Snežnica. Razširjenje tako potrebnih kongregacij kupčevalcev. Silno zapleteni sodnijski slučaji. Obvarvanje pred šibo potresa.

6. Spremenjenje Kristusovo. Praktična poraba naukov sv. Očeta o delavskem vprašanji. Oliveritev slabega vpliva hudobnih sinov do družine. Dobri poljski pridelki.

7. S. Kajetan. Red teatincev. Kmečke občine v ne-varnosti zaradi slabih gostilnic. Rešenje iz zelo mučne zadrege.

(Dalje nasl.)

Molitev

Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presv. Sercu in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu sv. Rešnjega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Serca brezmadežne Device Marije Tebi darujem danes vsak trenotek vse svoje namene in misli, vse čutila in želje, vsa dela in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan Leon XIII. 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za kerščanske zdrav-nike, kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostoljstva v tem mescu in da-našnji dan.

O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakrat 300 dni odpustka in če se vsak dan moli, enkrat v mescu popolen odpustek. Pij IX. 26. I. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakrat 300 dni odpustka. Pij IX 1852.)

Sv. Jožef, prijatelj najsvetejšega Serca, prosi za nas. (100 dni odpustka enkrat na dan. Pij IX 1874.)

Sv. nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, zvel. Peter Kancij, prosite zanas!

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotne odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne grehe in velike nesreče. — Bolna za zdravje. — Mati priporoča svojega razuzianega sina za spreobrnjenje. — Priporočena bolna K. P., da bi se ozdravila, če je Božja volja. — Vsi č. gg. novomašniki za srečen začetek v vinogradu Gospodovem.

Zahvale.

Ker sem se zaobljubil, tudi s tem izpolnujem svojo obljubo, da v „Zgd. Danici“ naznanim zahvalo prebl. Device Mariji, ki mi ji skozi celo pretečeno šolsko leto pomagala s svojimi prošnjami pri učenju. Koj v začetku leta sem se namreč priporočil Mariji in jo prosil, da bi mi od Jezusa izprosila razsvitljenja uma ter mi pri trudapolnem učenju na strani stalala, da ne zgubim veselja in serčnosti pri tako tešavnem opravilu. In res, ona, ki je „Pomoč kristijanov, ona mi je tudi pomagala, da sem srečno in z dobrim uspehom dekončal preteklo šolsko leto. Bodi češčena in hvaljena. Naj

bi tako tudi drugim „zgubljenim sinom“ prišla na pomoč, ko omagujejo! Bog daj! Dijak.

Prečast. gosp. vrednik! Blagovolite sprejeti naslednje verstice v svoj velečenjeni list: Proti koncu šolskega leta žugala mi je nevarnost iz dveh predmetov. Učil sem se sicer po svojih močeh; vendar vest mi je postajala vedno nemirnejša. V tej stiski se zatečem k preblaženi Dev. Mariji in ji obljubim — ravno na šolskih stopnicah je bilo — priobčiti v „Zgodnji Danici“ javno zahvalo, ako mi izprosi poveljnega uspeha. In glej, ona, ki usliži vsakega ki se k njej zateče, izprosila mi je veseli sklep šolskega leta, lepo spričevalo, za kar ji bodi tukaj izrečena preserčena, javna zahvala. Jednako zgodilo se je z mojim prijateljem. Zato priporočam tudi drugim gg. dijakom, naj se večkrat zatekajo k premogočni priprošnici, in naj v sili radi iščejo pomoči pri milostljivi Gospe, nebeški nadučiteljici.

Na Dunaju, 20. julija 1891.

V. J. dijak.

Listek za raznoterosti.

„Dijaška miza“ v Ljubljani. Ob koncu šolskega leta bi moral tudi „Financminister“ dati poštrev o svojem gospodarstvu. Pa veste, da to je težavna reč, ker nima tako natankih zapisnikov od vsacega beliča, ki ga izda, kakor nekteri. Ima tudi vse premalo časa in talenta za take malenkosti, kakor so „groši“; — po nekaj so krivi zamude tudi dijaki, kajti marsikteri še le pridejo s spričevali, kadar je treba čez 2 mesca zopet po svoj zalogljaj v „ljudsko kuhinjo“ korakati. Šolska naznanila pa so nam v tem oziru egipčanske Slinge, pri katerih tudi z ugibanjem malo opraviš. — Pa le čakite „dotičniki“, sami ste krivi, ako pojdete „pod soluce“ obedovat namesto k „dijaški mizi“, kadar se zopet prikažete. Po tej pridigi pa nekoliko bolj veselega poročila.

Za mesec junij je bilo plačati v ljudski kuhinji od 107 mladenčev 167 gld. 11 kr. Razun teh je dobilo skozi leto več ali manj podpore še družih okoli 40 mladenčev, katerih nekteri so tudi po družih gimnazijah. Ob koncu šolskega leta se je dozda s spričevali oglašilo 120 mladenčev iz raznih razredov, po večem iz gimnazij. Izmed teh 8 odličnjakov, nekaj jih ima v kaki tvarini popraviti; kaki 3 so se pogreznili (več družih se ni prikazalo); naj večja večina pa jih je sploh dobro izdelalo ter smo Bogu in gg. učiteljem za to hvaležni.

Več čč. gg. bogoslovcev, ki so bili kdaj podpirani je ima tudi letos novo mašo, kakor poprejšnje leta že njih dosti lepo število. Dva osmošolca, ki sta bila podpirana skoz vse šole, gresta to leto s pošteno maturo v semenišče. Tudi nekaj prav pridnih pripravnikov, ki so bili prešnja leta podpirani, gre letos v službe za učitelje, ker zveršili so prav pošteno pedagogijo in naredili doveršne poskušnje. Več je izučenih orgljavcev, eden gre letos v službo na novo. Obišče nas tu pa tam kateri že v boljših svetnih službah, ker je dosegel vsled pomoči iz dijaške kuhinje. Največ to leto podpiranih želi pomoči še zana-prej in tudi novi se glasijo. Če bo kaj mogoče za nje storiti, to je v Božji previdnosti in v dobri volji naših neprecenljivih dobrotnikov, ktere mili Bog vsak dan blagoslavlja zdrave in srečne, pa za pomoč

mladine stanovitne ohrani! Ko bi mnogi vedeli, kolika dobrota in lepo delo je, ubožne dijaške podpirati, gotovo bi se še prav veliko novih dobrotnikov oglašilo.

Pohvaliti moramo konečno tudi gospe, ktere so v ljudski kuhinji skoz leto imele poterpjenje z nemirnimi dijaki in so brez kake plače v kuhinji delale za mladino. Dobrotljivi Bog jim plačaj in poverni trud z blagoslovom pri njihovih hišah in družinah!

Našim dijakom in šolcem na počitnicah. Po navadi smo opravili med šolskim letom tudi letos ne-ktre sv. maše za dobrotnike dijaške mize; nismo pa mladenčem naznanjali, da naj pridejo k takim mašam, ker je to sklenjeno z nekterimi pritežnostmi. Zato pa bodi našim mladenčem prav gorko priporočeno, da naj zdaj na počitnicah vsak dan hodijo k sv. maši, kjer ni kakih hudih zadržkov, in tudi pridno molijo za dobrotnike, kakor med šolskim letom. Čast g. duhovne prosimo, da bi blagovolili na to gledati in s par versticami to in sploh njih lepo obnašanje poterditi šolcem našim, ko bodo zopet v šole odhajali. — To pri sprejemanji pride na tehtnico.

Memento! Kadar zaklenka in ti zvon naznanja, da ravnokar je zopet eden bratov svet zapustil in šel pred sodbo, — takrat ti napihnež se giblješ po velikem tergu, kakor bi bila cela Ljubljana tvoja, ali tudi še kos Šiške, nočeš pa očenaša obmoliti za ubozega ranjcega, ki že terpi v očilišču, ker tudi ni hotel moliti, ko ga je zvon k temu opominjal! Jaz pa tebi povem, da tudi ti si v verstki na rovašu, si morebiti že blizo cila: opusti napuh, pripravljaj se v pokori in ponižnosti na tisto uro, ki bo zadnja odločivna za vselej!

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Fr. Cvar 1 gld. — Bloke zopet 4 gld. — Slap 12 gld. 34 kr. — Kamnik po č. g. Muhov-u 32 gld. 60 kr. — Zgornji Tuhinj 18 gld. 86 kr. — Spodnji Tuhinj 18 gld. — Lučine 10 gld. 50 kr. — Sv. Trojica pri Mokronogu 22 gld. — Postojna 12 gld. — Javorje pri Litiji 8 gld. — Podzemelj 32 gld. — Terstenik 16 gld. 30 kr. — Mina Skvarča 1 gld. — Marjeta Skvarča 1 gld. — Kerka 31 gld. — Za sv. Očeta: Č. g. župn. Jan. Kapuz 4 gld. — J. M. 5 gld.

Za dijaško mizo: Neka gospa 50 kr. — Č. g. Jan Kapuz 2 gld. — Preč. g. župnik Al. Košir 2 gld. — Světnik Z. 5 gld. — Dva blaga gg. dijakona 2 gld. — Gg. abiturijenti na Rožniku spominjajoč se dobrotnikov o studijah v srednjih šolah, 4 gld. 70 kr. — Č. g. župnik Mart. Narobe 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. A. Keržič, nunski kat. v Ljubljani, 50 gld. — Č. g. M. Malenšek, župnik pri sv. Petru 85 gld. — Č. g. Anton Jemec, kapelan v Senožečah, 5 gld.

Za cerkev pri „Kampo Santo“, ki je pri razdjanji 23. aprila t. l. terpela zelo veliko škodo. Zbirka neke dobre družine 14 gld. 31. kr.

Z Gorenjskega došlo: 2 gld. za altar sv. Mihaela na Blokah; 2 gld. za nakup zemljišča za redovnice v Bosni; 1 gld. za altar sv. Antona v Štangi; 1 gld. za altar Kraljice miru v Ižanski fari; 1 gld. ... je nejasno pisano. (Nekaj od „Kine“. Ako ne pošljete pojasnila, bo šlo za Kino sploh.)